

Utdrag ur memoarerna – om ungdomsåren

Så jag var på mitt femtonde år, som var 1806, behagade den allsmåttige borttrycka mitt enda stöd, som var min fröjd och min glädje här i werlden, nemligen en huld och kär mor, den jag hade wördat, såsom barn böra göra. Min far skildes wäl ifrån werlden 1804, då jag var på mitt fjortonde år; men som han var uti kronans tjenst, såsom fendrik till sjöss, under hela förloppet af mina baranår, så fick jag icke njuta hans hugneliga närwaro, och detta gjorde att min sorg öfwer min faders död snart var glömd. Men wid detta tillfälle blef jag angripen af en ganska stor sorg. Jag hade ännu twänne syskon, som woro lika deltagande deruti. De tröstade mig. Wi talades wid och styrkte hwarandra. Min bror hade sin tjenst så långt borta, att wi icke fingo wara tillsammans mer än åtta dagar efter wår moders död. Sedan sågo wi hwarannan icke mer, förrän twänne år derefter, då wi en enda gång taltes wid efter en slutad bön, som jag hållit: och sedan har jag aldrig sett honom. Min syster hade jag närmare, så att wi kunde gå till hwarannan och talas wid, då våra sysslor ej hindrade oss. Men hwad hände? Åtta weckor derefter sjuknade min syster, och hennes sjukdoms tid warade nära ett halft år. gråtande gick jag till hennes sjuksäng. Det war en tröst i mitt hjerta, så länge hon kunde tala ett ord med mig; men omsider blef glaset utrunnet och hon skildes ifrån mig. Jag blef då mera tröstlös. Wänner och bekanta gingo till och ifrån att hugswala mig; men jag war så djupt intagen af sorg, att ingen hugswalelse hjälpte; ty Herren såg för godt att låta bedröfwelsens strömmar gå öfwer mig ännu mer; på det han skulle kunna böja mitt hjerta till sig, så att jag skulle blifwa utkorad till det mål han ämnade mig. Herren behagade undanrycka mig all werldens stöd och glädje och allt hwad jag tröstade mig wid, på det han allena skulle wara min hugswalare och hjälpare, hwilken wi endast böra prisa och ära och fly till i all wår bedröfwelse. Denna min bedröfwelse förorsakade en sådan rörelse i min kropp, att jag blef angripen af en häftig sjukdom och sängliggande i sex weckor

Modern text

År 1806 när jag var 15 år ryckte Gud bort mitt enda stöd här i livet, den person som var min fröjd och glädje, nämligen min kära mamma som jag respekterat som ett barn bör göra. Min pappa hade dött 1804, då var jag 14 år. Han hade under hela min barndom haft tjänst i armén som fänrik till sjöss. Vi hade därför sällan träffats och av den anledningen sörjde jag inte speciellt länge. Men när mamma dog var det annorlunda, jag sörjde djupt. Jag hade då fortfarande två syskon i livet som kände med mig och tröstade mig. Vi pratade mycket och stöttade varandra. Eftersom min bror hade arbete långt hemifrån, hann vi bara vara tillsammans åtta dagar efter mammas död. Sedan sågs vi inte mer, annat än en gång då vi pratade kort efter att jag avslutat en bönestund. Min syster bodde närmare och vi sågs och pratade då arbetet medgav det. Men, åtta veckor efter mammas död insjuknade min syster. Hon blev sängliggande i sex månader, och jag grät ofta vid hennes sjuksäng. Så länge hon kunde prata med mig kände jag mig hoppfull, men ju längre tiden gick rann glaset ur och hon skildes ifrån mig. Jag blev då ännu mer sorgsen. Vänner och bekanta besökte mig och försökte trösta mig, men jag var så djupt nere att ingenting hjälpte. Det var Gud som såg till att bedrövelsens strömmar sköljde över mig, så att mitt hjärta skulle vändas emot honom och att jag tvingades gå mot det mål han bestämt åt mig. Herren tog allt mitt stöd och glädje här i livet, så att det endast skulle kunna vara han som tröstade och hjälpte mig, vilket vi alla borde acceptera och fly till i all vår bedrövelse. Sorgen gjorde att jag blev angripen av en häftig sjukdom som gjorde att jag blev sängliggande i sex veckor.